

Maal nøiagtigt svarede til det der bestemte, og altsaa uden Betænkelse adoptere det; ellers vilde disse Brøder vistnok ikke være blevene indførte i Loven.

Luzen: Jeg skal blot bemærke, at der slet ikke kan være Noget til Hinder for at sige, at man vil i dette Spørgsmaal støtte sig til den engelske Lovgivning, saaledes som den er; men dette er noget ganske Andet end at sige, at man vil støtte sig til den engelske Lovgivning i dette Spørgsmaal, saaledes som den vil blive. Det er kun det, jeg har tilladt mig at modsigte.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 54 Stemmer.

Ændringsforslag til 2den Behandling indtaltes til førstkommende Onsdag Middag Kl. 1.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af „Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1866 til 31te Marts 1867“. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1443 ff.)

Udler: Jeg skal ikke ved denne Behandling af Tillægsbevillingsloven gaae meget dybt ind paa dens enkelte Detailler, og jeg skal ogsaa aabent tilstaae, at det ikke har været mig muligt endnu at skjænke Lovforslaget en saa gennemgaaende Gransning, som dertil vilde høre; jeg mener forøvrigt ogsaa, at specielt jeg vil senere have en heel Deel med denne Sag at gjøre, idet jeg nemlig senere skal tillade mig at fremsætte et Forslag, som jeg haaber, at det ærede Thing vil bifalde, at nemlig denne Sag bliver henviist til Finantsudvalget, Noget, som jo ogsaa i Almindelighed skeer ved Tillægsbevillinger. Ved nærværende Tillægsbevillingslov er det ikke egentlige Principspørgsmaal, som have stødt mig; men jeg skal ikke nægte, at der er enkelte Ting, hvorom jeg kan ønske at udtale mig, men hvorved jeg ikke skal

nævne de enkelte Punkter, men kun Principerne. For at en Sag skal komme paa en Tillægsbevilling, mener jeg, at den enten maa være af sær Vigtighed for Staten eller ogsaa, at meget vigtige og store personlige Hensyn til Vedkommende maae have gjort sig gjældende. Jeg kan derfor ikke finde det passende, naar der paa nærværende Lovforslag er opført flere personlige Poster, der enten ikke have været anseet nødvendige ligeoverfor den samme Mand, eller hvor der foreslaaes Forandringer, som ikke kunne ansees for paatrængende nødvendige. Jeg troer navnlig ikke, at det er heldigt, at Sager, som komme for paa den egentlige Finantslov, og som altsaa der ville finde deres Drøftelse, og som man ingenlunde i Forveien er overbeviist om ere nødvendige og positive rigtige, allerede opføres paa en Tillægsbevillingslov, og der derved, om jeg saa maa sige, lægges et ydre Tryk med Hensyn til deres Nødvendighed og positive Rigtighed, som om de nemlig skulde være saa nødvendige og paatrængende, at man ikke skulde kunne vente med dem til det næste Aars Finantslov; jeg skal forøvrigt for at forebygge Misforstaaelse bemærke, at jeg ikke her tænker paa Forpagter Pape. Der er et andet Punkt, hvorpaa jeg ligeledes skal tillade mig at gjøre opmærksom, uden dog paa nogen Maade at ville udtale mig om Sagens Realitet, og hvorved der maa være en ganske mærkværdig Misforstaaelse tilstede. Det angaaer nemlig § 13, Nr. 5, ad K., og angaaer altsaa min ærede Ven og Sidemand (Fallefen). Naar der er opført et Beløb under denne Post af 125 Rd., saa er det — jeg vil ikke gaae ind paa Postens Realitet, — en mærkværdig Misforstaaelse af en Tillægsbevillings Natur. Der staaer, som sagt, opført 125 Rd., men Posten er 375 Rd.; det opføres paa Tillægsbevillingen, at man ønsker at give Vedkommende 375 Rd., og saa trækker man fra det personlige Tillæg, som man har tilovers fra et tidligere Sted; men jeg troer, at dette er en saa fuldstændig Misforstaaelse af denne Post og Bevilling, at det vistnok maa have undgaaet den ærede Finantsministers Opmærksomhed; de andre Ministre have jo ikke altid et saa klart Blik for disse Forhold, men